

Tre røde tråde

I sidste måned fejrede vi 100-året for den Store Socialistiske Oktoberrevolutions sejr under parolen ”Fred – brød – jord”. Festlighederne er ikke slut endnu – eftertanken endnu mindre.

Fred, brød og jord – det er formentlig verdenshistoriens korteste politiske program. Og det mest succesfulde. Det var Oktoberrevolutionens program; længere rakte det ikke. Og så rakte det alligevel længere, rummede større samfundsforandrende perspektiver end noget andet politisk program, verdenshistorien har set.

”Fred” betød helt konkret i Rusland anno 1917, at Rusland skulle trække sig ud af Første Verdenskrig, bryde med sine vestlige allierede og slutte fred med Tyskland. Det skete, så snart bolsjevikkerne havde vundet magten. De vestallierede blev rasende – så rasende, at et af deres krav til Tyskland, da der året efter blev sluttet våbenstilstand på Vestfronten, var en genoptagelse af krigen mod Rusland. Det skete også, og som bekendt blev det ikke sidste gang, imperialismen tændte verden – eller dele af den – i brand. Kampen for freden blev en rød tråd i Sovjetunionens og de kommunistiske partiers politik.

”Brød” var også en parole med et meget konkret og helt bogstaveligt indhold. Og der *kom* brød på bordet i Rusland, selv om det tog endnu nogle år. Dermed sluttede det heller ikke; arbejderklassens stadige kamp for bedre levevilkår er endnu en rød tråd i kommunisternes politik.

Og jorden, dette livsgrundlag for de millionmasser af fattigbønder og landarbejdere, der udgjorde såvel den tsaristiske hær som revolutionens kernetropper? Den blev gjort til samfundseje, som alle de materielle ressourcer, der er grundlaget for vores liv, bør være det: En tredje rød tråd.

Disse tre krav – fred, brød, jord – er stadig den progressive politiske bevægelses program den dag i dag, hundrede år efter. Det betyder ikke, at disse krav ikke blev opfyldt. Det blev de, og det var grundlaget for halvfjerds års Sovjetunion. Men som vist ovenfor rækker de videre end den umiddelbare betydning, der lå i dem, da de blev rejst i 1917. Kampen for freden er ikke slut.

Kampen for det daglige brød, for et værdigt liv og social tryghed, er ikke slut. Og kampen for kontrol over det grundlag af jord og andre materielle ressourcer, hvorpå vi baserer produktionen af vores liv, er slet, slet ikke slut. Kampen for de tre krav – fred, brød, jord – går videre. Den bliver stadig mere omfattende, stadig mere radikal og konsekvent, stadig mere bevidst. Og en dag, en ny oktoberdag, om det så skal tage hundrede år til eller mere, bliver den bragt til sejr, til den endelige uigenkaldelige sejr i hele verden.

Baseret på en tale ved DKP's fejring af Oktoberrevolutionens 100-årsdag